

Noro Pasztor

KOVID

KOVID

Noro Pasztor

KOVID

Dej, všetky miesta a osoby sú vymyslené. Protiepidemiologické opatrenia zavedené v čase koronakrízy sú upravené pre potreby príbehu.

Ďakujem Publicu za pomoc a spoluprácu pri vydaní knihy,
za kvalitne odvedenú prácu a príjemnú komunikáciu.

978-80-570-3393-6

PROLÓG

15. marca 2020

Premiér Slovenskej republiky vyhlasuje núdzový stav.

Nikto nevie, čo sa bude diať v nasledujúcom období. Zatiaľ sa hovorí o dvoch týždňoch. Ale čo ak to bude trvať dlhšie? Nikto nevie.

A málokto vie, s čím máme naozaj do činenia. Nikdy tu nič podobné nebolo. Španielska chrípka vyčíňala v rokoch 1918 až 1920, ale kto z tých, čo tu vtedy boli, je ešte medzi nami? Možno zopár veľmi starých ľudí, ibaže tí sa nepamätajú ani na to, čo bolo včera, nieto pred storočím. Všetci sa spoliehame na našu vládu a na tých niekoľko odborníkov v tejto oblasti, čo ešte zo Slovenska neušli. Nákaza vraj dorazila z Číny, no tá sa bráni. Nič iné jej asi ani neostáva, ak si chce zachovať nepoškvrnenú tvár ľudovej republiky. Vyzerá to, že odteraz sa už nebudeme deliť na ľudové a neľudové krajiny, ale na nakazené a ešte viac nakazené.

Odzajtra odstavuje výrobu naša automobilka a zároveň najväčší zamestnávateľ na Slovensku. Zatvárajú sa obchody, školy, kultúrne a spoločenské centrá. Zákaz neobišiel ani športoviská, reštaurácie, fitnesscentrá, sauny, masáže... prosto všetky inštitúcie, kde by sa mohlo stretnúť (a doteraz sa bežne stretávalo) naraz viac ľudí. Otvorené ostávajú potraviny, drogérie, lekárne a ostatné obchody potrebné pre „bežný život“. (K lekárovi nechodte, ak to nie je nevyhnutné!) Odkladajú sa operácie pacientov neohrozených na živote.

Život sa zmení a nebude už taký, ako ho poznáme. Cestovné kancelárie, reštaurácie, fitnesscentrá, malé prevádzky budú bojovať o holé prežitie. A niektoré ani neprežijú. Zákazy, príkazy a nariadenia sa budú meniť často a ľudia budú pozorne sledovať ďalšie televízne noviny, aby im neunikli najnovšie nariadenia vlády a krízového štábu. Najhoršie je, že ani odborníci si nevedia rady s touto novou pliagaou. Všetci sa naučíme žiť v neistote, pretože prichádza čas, keď isté nebude nič.

Akurát to, že si všetci budeme zakrývať horné dýchacie cesty rúškami, šálmi, šatkami a inými pomôckami, aby sme sa nenakazili a zároveň ne-

ohrozovali iných v našej blízkosti. Priatelia a známi sa nebudú navzájom spoznávať, pretože budeme anonymní.

Takmer anonymní!

1. ROLAND

Utekal pred veľkým čiernym vlakom. V pľúcach ho páliło a svaly na nohách mal od besného behu rozžeravené dobiela. Asi stýkrát sa otočil a videl, že veľká lokomotíva je čoraz bližšie a bližšie. Nevedel čo, ale stále ho niečo držalo medzi kolajami. Veľakrát sa pokúsil uhnúť do bezpečia zeleného, tmavého lesa, ale nohy neposlúchali a tajomná sila ho opäť vtiahla medzi kolajnice, do cesty ozrute. Aspoň si myslel, že to bol les, pretože v tej rýchlosti si uvedomoval iba utekajúce siluety niečoho, čo mohlo pripomínať stromy v lese. Rušeň strašne trúbil, ušné bubienky mu išlo roztrhnúť. Nejasne si uvedomoval, že hlas tej odpornej trúby už niekde počul. Mal pocit, že ju počul už veľakrát. Ale kde? Znova sa otočil a videl, že čierna opacha sa nebezpečne približuje. Aj napriek pare, ktorá sa z nej valila a celú ju pohlcovala, jasne zbadal iskry a plamene šlahajúce spod šialene sa točiacich kolies. A to zbesilé neustále trúbenie, ktoré sa mu zavrtávalo do hlavy hlbšie a hlbšie! Nohy mu oťažievali, kolená sa podlamovali a pľúca nestíhali telu dodávať tak veľmi potrebný kyslík. Chodidlá sa stále viac a viac zabárali do štrku medzi podvalmi. Už to však nebol obyčajný štrk, ale bubľajúca horúca masa páliaca nohy a vtahujúca človeka až do úplného pekla. Ešte raz sa obzrel a uvidel, že čierna mreža rušňa sa ho už-už chystá zhltnúť! Dva silné reflektory prepalovali tmú a osvetľovali čoraz väčší priestor pred ním. Kolená boli ako z olova a už žiadna sila nebola schopná vytriahnuť ich z hustého, lepkavého čierneho bahna, do ktorého sa zabárali. Koniec sa blížil neúprosne. Para už nevychádzala iba z lokomotívy, ale aj z jeho pľúc. Posledný kradmý pohľad cez plece ho utvrdil v tom, že neunikne. Rušeň bol tak blízko, že mu horúcim dychom prepaloval chrbát. Musí sa pozerať dopredu! Ibaže čo uvidel, ho zamrazilo. Podvaly medzi kolajami sa zrazu začali dvíhať a utvorili tak pred ním nepreniknuteľnú bariéru. Uvedomil si svoj nevyhnutný koniec a padal do hustej tmy...

* * *

Roland sa strhol a prebudil. Prvé, čo uvidel, bol veľký obraz na stene. Gobelín. Takéto obrazy viseli niekedy dávno v každej domácnosti a boli neodde-

litelnou súčasťou izieb, kde sa usádzali všetky návštevy. Obraz znázorňoval cínovú vázu plnú lúčnych kvetov. Vyzerali ako kvety maku, ibaže tieto boli rôznofarebné, čo zasa kvety maku až tak často nebývajú.

Úvahy o farbách kvetov maku ukončilo trúbenie. Ten besný zvuk sa nejakým čudným spôsobom preniesol zo sna do reality. Zvláštno bolo, že nohy aj pľúca ho pálili, ako keby naozaj celú noc bežal. S vypätím všetkých síl sa posadil a pomalými geriatrickými pohybmi vstával. V polovici pohybu sa mu zatočila hlava a chcel sa oprieť o peľasť postele. Neskoro si uvedomil, že to nie je jeho posteľ, rukou zašmátral vo vzduchoprázdne a spadol medzi posteľ a skrinku. Naplo ho a vyvrátil žľč do starého otlčeného lavóra, ktorý bol pri posteli. Nešlo mu do hlavy, ako môže človek spitý pod obraz Boží nájsť v sebe ešte toľko fungujúcich mozgových buniek, aby si preventívne položil k posteli lavór. Podľa obsahu videl, že ho už v noci niekoľkokrát použil.

A znova to trúbenie. Intuitívne vycítil za pôvodcom zvuku nejaké auto nachádzajúce sa kdesi vonku. Zhrbený a v bolestiach sa dopotácal k oknu, odhrnul záves, ktorý žadonil po práčke ako smädny po vode a zbadal stroju tohto odporného zvuku.

Až teraz mu došlo, prečo mu v sne nepasovala tá trúba k parnej lokomotive. Pretože pred domom stála biela dodávka s ošúchaným nápisom na boku a zbesilo trúbila v snahe dať najavo svoju prítomnosť. Roland otvoril dvere a hneď ich aj zavrel. Sklonil hlavu, aby skontroloval svoje oblečenie. A či vôbec nejaké má. Tentoraz sa pijanská obyčaj spať oblečený celkom hodila. Obul si staré ošúchané papuče pohodene pri dverách a vykročil na dvor. Inak osviežujúci jarný vzduch mal na neho práve opačný efekt. Zdvihol ruku smerom k dodávke – akože som tu a vidím vás – a vrátil sa do domu. Dobehnúť k lavóru sa už nepodarilo, takže obsah žalúdka skončil na zemi. Hľadal niečo na pitie, no nič nebolo na dohľad, tak strčil hlavu do umývadla a napil sa priamo z kohútika. Pudovo nastavil vode celú hlavu, aby sa trošku schladil.

Klaksón dodávky znova signalizoval, že by mal vyjsť von. Nohy sa mu ešte stále podlamovali, no k autu došiel. Vystúpili dvaja chlapi. Obaja sa trápne snažili navliecť si na tváre šatky, ktoré mali zavesené na krku, no keď zbadali, že ani Roland nemá rúško, prestali s touto pro forma snahou. Rúška sa nenosili dlho, takže niektorí ľudia mali s ich navliekaním ešte problém.

Zavalitý chlapík, s ktorým sa už raz stretol, mu chcel podať ruku, ale v poslednej chvíli si to rozmyslel, a tak urobil iba niečo v štýle vojenského salutovania. Roland sa aj potešil, pretože pri prvom stretnutí mu pri podaní ruky takmer polámal prsty. Vedel, že teraz by to neprežil.

„Dobré ráno,“ pozdravil sa chlapík, „asi ste mali ťažkú noc, keď sme vás nemohli tak dlho zobudiť.“ Žmurkol naňho ako ťažký znalec týchto výstrelkov mladých a že ani on nebol v mladosti iný.

„Dobrý, ja som Deži,“ predstavil sa druhý chlapík, ktorý ale na rozdiel od prvého vystrel pravačku. Roland nechcel byť trápny, tak mu ňou potriasol. Chcel sa mu aj predstaviť, ale jazyk mal ešte stále vyschnutý, tak zamrmľal iba niečo v tom zmysle, že hej. Spoza dodávky vystúpil tretí chlapík, ale ten ruku nepodával a vyzeral, že sa ani nechce nejako zvlášť zoznamovať. Krátko kývol bradou smerom k Rolandovi a pustil sa vykladať náradie. Roland si zrazu uvedomil, že mu z hlavy kvapká voda a polovičku trička má celú mokrú. Takže preto sa na neho tak divne pozerajú. No neriešil to, pretože stále mu v krvi kolovala obrovská dávka alkoholu, s ktorou mal oveľa väčší problém ako s nejakým zoznamovaním sa s cudzími ľuďmi.

„Už sme si mysleli, že nie ste doma,“ ozval sa šéf partie, ktorý – ako si Roland matne spomínal – sa volal Pišta. Priezvisko mu vypadlo, ale má ho niekde na ručne písanej zmluve. „Museli sme aj kúrenie nechať zapnuté v aute, lebo nám už zima bola.“

„To mi je ľúto, prepáčte, ale asi som mal štuple v ušiach,“ vysúkal Roland zo seba. Vlastný hlas mu znel akosi cudzo. Uvedomil si, že povedal kravinu, pretože všetci traja dobre vidia, v akom je stave. Pišta na dôvažok na neho znova zažmurkal, akože Ved' my vieme... *Ešte jedno žmurknutie a začnem pochybovať o jeho orientácii*, prebleslo Rolandovi hlavou.

Keď vošli do domu, Roland rýchlo privrel dvere do susednej izby, kde spal, aby chlapi nezbadali ten neporiadok a ovracajúcu podlahu. Tí ale zamierili rovno do druhej izby, kam už vošiel ich vedúci. Pišta rázne vydával povely, takže jeho už teraz nebudú potrebovať. Nevedel, čo robiť skôr. Hodil na stoličku ušpinený paplón aj vankúš. Keď sa pokúsil poskladať rozložený gauč, pošmykol sa na zvratkoch, spadol a poriadne si udrel kolená. Nahlas zahrešil a dúfal, že to tí vedľa nepočuli. Došlo mu však, že ho počuli pravdepodobne aj v susednej obci. Ešte stále na kolenách konečne zlo-

žil gauč a postavil sa. Prešiel ku skrini, vytiahol storočný uterák a vyčistil ním podlahu. Potom nohavice na kolenách. Napadlo mu, že to mal urobiť opačne, ale teraz to už bolo jedno. Vzal lavór, vyniesol ho zadným vchodom na dvor a kúsok za domom vyliat medzi kríky. Vrátil sa dovnútra, nabral do lavóra vodu a pustil sa umývať podlahu. Vtom niekto nesmelo zaklopal.

„Ďalej,“ vyzval ho Roland. Vo dverách sa objavila Dežiho hlava.

„Vedúci, mohol by som ísť na záchod?“

„Nemusíš sa ma pýtať na také debility,“ povedal Roland.

„No, keď robíme v bielom dome, stále sa opýtam.“

„Tu nie si v bielom ani čiernom dome. Ja nie som žiadny rasista. Kým tu budete pracovať, rob si tu, čo chceš. Len sáčkové polievky, čo sú v kuchyni v kredenci, nezjedz, lebo sú už dva roky po záruke.“

Deži sa usmial a hneď aj zmizol za dverami. Roland si spomenul na časy strávené v Anglicku. Tam nikto veľmi neriešil robotníkov na stavbách. Každý, kto poctivo pracoval, si mohol zarábať, či bol Turek, Ukrajinec, Slovák, cigán... Hlavne, že to nemuseli robiť domáci Angličania.

Chlapi vo vedľajšej izbe začali vytrhávať dosky z podlahy. Strašný lomoz pripomenul Rolandovi bolesť hlavy, na ktorú už pomaly zabúdal. Schmatol zo stoličky ogrcanú posteľnú bielizeň, vyšiel na dvor a hodil ju na zadné sedadlo malého osobného auta, ktoré si len nedávno kúpil. V dome skúsil vyhrabať nejaké čisté nohavice, ale našiel iba dedove veci ešte z čias, keď Kristus chodil po Zemi. Napadlo mu, prečo to ešte nikto za tie roky nevyhodil. A nevyhodí ich ani on. Určite nie dnes.

Lomoz v dome bol už neznesiteľný, musí urýchlene vypadnúť. Vošiel do vedľajšej izby a chvíľu musel prekrikovať hluk, aby ho začuli.

„Pišta, poďte sem na chvíľku. Chcem vám niečo povedať.“

„Čo môžem pomôcť, mladý pán?“

„Pišta, súrne musím ísť do mesta. Kľúče od domu vám nechám tu na kuchynskej linke. Ja mám svoje. Tieto si nechajte, kým tu budete robiť. Keby niečo, číslo na mňa máte, volajte. Tak ja idem. Do videnia.“

„Nič sa vy len nebojte. My budeme robiť, ako sme sa dohodli. Hocikedy zavolajte, ja vám poviem, ako stojíme a či niečo nepotrebujeme. Vy pokojne choďte, keď musíte. My vieme, čo máme robiť. Všetko je oukej.“ A znova sprisahanecky žmurkol.

No, ty už mi tu viac dnes žmurkať nebudeš, pomyslel si Roland, zvrchol sa a vypadol na dvor. Skontroloval ešte mobil, bol v príručnej priehradke. Dva neprijaté hovory, Alex a mama. To počká. Vedel, že opitý ako trúbka cestou do mesta riskuje. Keď ho zastavia policajti, vezmú mu vodičák na sto rokov. Ale tu zostať nemohol, lebo chlapi sa už znova pustili do rozbíjania dosák a ten hluk by ho určite zabil.

Nastúpil do auta a naštartoval.

2. BRUNO

Obaja sedeli vo veľkom čiernom BMW. Mohli by byť rodina, vyholené hlavy, postavy vytrénované v posilňovni (podporené značným množstvom steroidov), ostro rezané črty tváre a sebaistota, ktorá z nich sršala. Starší sedel za volantom a tomu mladšiemu pokojne mohol byť otcom. Rád šoféroval toto luxusné veľké auto a popravde, ten mladší bol veľmi prchký a rád jazdil ako pilot formuly jeden. Vedel, že im od polície za porušovanie dopravných predpisov nič nehrozí, ale bol zásadne proti tomu, aby zbytočne priťahovali pozornosť. Mal na sebe čierne športové sako a čiernu košelu. Steroidy prestal brať už dávno, svalová pamäť ale dokazovala, že sa dvíhaniu činiek venoval dlhé roky.

Ten mladší na sedadle spolujazdca čumel do mobilu a v ušiach mal slúchadlá. Používal ich odvtedy, ako ho raz starší upozornil, že už odmieta počúvať tie debilné zvuky a že mu najprv rozbije mobil a potom hlavu. Na seba mal čiernu koženku a pod ňou čierne značkové tričko. Keď nastupoval do fachu, šéf ho poučil, že nemá chodiť v tepláčkoch, lebo vyzerá ako ukrajinský predavač pašovaných cigariet. Hodil mu na stôl hrst bankoviek, aby si na seba kúpil niečo slušnejšie. Na druhý deň sa ukázal v novom a odvtedy tepláková aj šuštiaková súprava zmizli z jeho šatníka.

„Kukáš aj na dom, alebo len do toho prijebaného mobilu?“ opýtal sa starší, ktorého volali Bruno.

Mladší muž, zhruba okolo tridsiatky, nereagoval, pretože v ušiach mal stále zastrčené slúchadlá. Bruno ho drgol do pleca a Arny sa k nemu otočil. Volal sa Arnold, no dával prednosť tomuto osloveniu. Všetci vedeli, že jeho vzorom je známy rakúsky kulturista, politik a teraz už vyhasínajúca filmová hviezda. Brunovi sa niekoľkokrát stalo, že v jeho mimike zbadal niečo imitujúce slávnú hollywoodsku hviezdu. No najväčšmi sa na slávneho herca podobal postavou. V posilňovni bol, ak sa to dalo, každý deň. Nadvíhal tony železa a s pomocou nedovolených látok si vybudoval impozantnú postavu podobnú známemu rakúskemu dubu. No, Bruno nevedel nič o inteligencii Schwarzeneggera, ale vedel, že známy herec vybu-

doval miliónové impérium, takže nemohol byť natoľko obmedzený ako jeho spolujazdec.

„Čo je?“ spýtal sa Arny vytrhnutý zo snívania o životoch, ktoré žijú celebrity práve rečníace na obrazovke jeho mobilu.

„Kukaj tam,“ ukázal Bruno prstom smerom k rodinnému domu. Muž, zhruba štyridsiatnik, oblečený v obleku pred dverami rodinného domu objímal ženu, o ktorej oni vedeli, že je to jeho manželka. Sledovali ho už niekoľko týždňov a vedeli o ňom všetko, čo vedieť potrebovali. To stačilo. V tejto brandži vedieť veľa neveštilo nikdy dobrý koniec.

Arny sa pozrel smerom k domu, ale okrem toho, že si vybral slúchadlá z uší, sa jeho výraz tváre nijako nezmenil. Bruno si v tej chvíli pomyslel, že jeho kolega by naozaj mohol hrať v nejakých prijebaných amerických filmoch, kde sa nevyžaduje žiadne herecké nadanie, ale iba schopnosť stále sa tváriť, ako keby vás práve vypustili z ústavu pre duševne chorých a ešte ste si nedokázali zvyknúť na nový svet okolo vás.

Sledovaný muž počkal, kým jeho žena vojde do domu a s kufríkom v ruke sa pohol smerom k ulici. Keď prišiel k svojmu autu parkujúcemu pred domom, zastavil sa a pozrel priamo na nich. Položil aktovku na strechu auta, siahol do vnútorného vrecka saka a vytiahol z neho mobil. Chvíľu v ňom niečo hľadal a keď to našiel, pohol sa smerom k nim, pričom mobil držal vo vystretej ruke pred tvárou.

„Kurva, ide sem,“ vychrstol zo seba Arny, ktorý už ako-tak precitol z imaginárneho sveta šoubiznisu v jeho telefóne. Muž v obleku sa k nim priblížil a zamieril mobilom do okna spolujazdca. Niečo hovoril, ale nepočuli ho, pretože auto malo zavreté okná a potichu hrala rocková hudba, ktorú Bruno niekedy počúval.

Veľmi zlá vlastnosť ľudí nadopovaných steroidmi a ešte horšími látkami je, že najprv konajú a až potom rozmýšľajú. Ak sa vôbec dostanú k tomu, aby museli rozmýšľať. Ani Arny nebol v tomto smere výnimkou. Rýchlym pohybom otvoril dvere na svojej strane, čím mužovi mieriacemu na nich mobilom vyrazil telefón z ruky. Ten odletel a chlap sa chytil za udretú ruku.

Arny vystúpil a chvíľu sa zdalo, že nevie, čo by mal robiť. Chytil chlapíka pod krkom a skríkol naňho:

„Čo, do piče, tu točíš?“

Objekt ich sledovania bol stále prehnutý v bokoch a držal si poranenú ruku. „Za toto vás zažalujem,“ zvriskol. Arny sa týčil nad ním ako kolos a vyzeral oveľa väčší, než v skutočnosti bol, čo bolo spôsobené aj tým, že zranený sa stále krčil v bolestiach. Pozeral naňho bez nejakej zmeny výrazu tváre, no zrazu vykročil do stredu cesty, kde ležal rozbitý telefón. Trocha nad ním postál, akoby ho prekvapilo, že zrazu vidí mobil na ceste. Potom ho tromi rýchlymi pohybmi rozdupal.

Bruno sa pohyboval v tomto biznise už dlho a vedel, kedy je čas mlčať a kedy sa treba už aj postaviť alebo ozvať. Teraz bol ten čas. Vystúpil z auta a zamieril k svojmu spoločníkovi, ktorý ešte stále postával nad rozbitým telefónom. Zdvihol mobil, vložil si ho do vnútorného vrečka saka a povedal: „Nastúp do auta a už ma nejeb!“ Vrátil sa k autu a nasadol doň. O pár sekúnd buchli dvere aj na spolujazdcovej strane. Zaradil rýchlosť a spätným zrkadlom šťuchol do stále sa zviňajúceho muža na ceste.

„To čo si urobil, ty debil? Máme ho strašiť, aby bol posraný, a nie ho mlátiť, ty magor.“

„Ja som mu nič neurobil,“ bránil sa Arny.

„Dojebal si mu ruku, ty kokot!“

„Chcel nás natočiť na mobil.“

„Čo by tak natočil cez tmavé fólie, ty debil?“ Takéto oslovenie z úst hoci-koho iného by znamenalo, že dotčný má veľmi veľké predpoklady na to, aby strávil niekoľko nasledujúcich týždňov na úrazovej chirurgii. Bruno patrila k tomu málu ľudí, ktorí si to mohli dovoliť. Všetky tie chýry, ktoré o ňom išli, vyvolávali aj v takom necitlivom človeku ako Arny niečo, čo by sa dalo nazvať strachom.

„Však som mu ten mobil rozbil,“ ohradil sa Arny.

„Ty si myslíš, že keď mu rozbiješ displej, tak zmiznú aj všetky nahrávky? Ty nevieš, že telefón má sim kartu, esdé kartu a ja neviem ešte akú posranú kartu? To sa z toho posraného internetu nikdy nič nenaučíte? Len čumíte do toho celé dni a furt ste takí istí sprostí ako predtým?“

Bruno sa pomaly upokojoval. Šoférovanie bolo na to ako stvorené. Motor auta upokojujúco vrčí, dezén na širokých pneumatikách vydáva zvuk, ako keď včely bzučia v úli a veľké odhlučnené auto sa ľahko poddáva pohybom jeho rúk. Poznal autá, čo nemali posilňovač riadenia, ABS, ASR, ESP a po-

dobné pomôcky, ktoré dnes robia aj z priemerných vodičov prvotriednych šoférov. Kedysi z dlhšieho šoférovania človeka až ruky boleli. Toto je iný svet. Displej krásne a nevtieravo ukazuje vodičovi všetko, čo potrebuje vedieť, na volante ovládanie telefónu, internetu, okien, dverí a všetkého možného, čo potrebuje mať k dispozícii. Bruno bol stará škola. Nerád písal esemesky, mejly boli jeho nočnou morou. Keď niečo potreboval vybaviť, vytočil číslo a za tridsať až štyridsať sekúnd vybavil všetko potrebné. Nepatril k ľuďom, čo potrebujú všetko obkecávať a obsérne sa vyjadrovať. Nemaľ rád otázky, na ktoré sa nedalo odpovedať iba áno alebo nie. Vedel, že najlepšie riešenia sú tie najjednoduchšie. Hľbať v nejakých zamotaných myšlienkach ho nebavilo. Zlomiť ruku, zlomiť nohu, rozbiť nos, polámať rebrá, prsty, kolenná, popáliť kožu... Je to všetko také jednoduché, nad tým niet čo premýšľať.

O tom, koľko ľudí zabil, kolovali iba chýry. Nikto, kto ho nechcel zbytočne nasrať, sa ho na to nepýtal. Takto nad ním plávala dlhé roky akási aura tajomnosti. Jeho zamestnávateľov ale mýty a bájky nezaujímali. Vedeli, kde sú jeho kvality a kde nedostatky. Potrebovali niečo, čo im on vedel dodať v osvedčenej kvalite. Tým, že nebol chamtivý, si uchoval svoju dlhú životnosť. Síce sa z neho nestal miliónár, ale nebol hlúpy a vedel, ako zhodnotiť zarobené peniaze. Už dávno nemusel robiť toto remeslo a mohol si užívať život vo veľkej chate v Slovenskom raji, ktorú si pred rokmi kúpil. Ale život pustovníka si vyskúšal na tri týždne a zistil, že to nie je nič pre neho. On potreboval akciu, ktorá mu rozprúdi krv v žilách. Napriek tomu ale v poslednom čase čoraz viac pociťoval zvláštnu apatiu a únavu. Aj preto sa stále častejšie staval do úlohy režiséra a akčnú časť úloh prenechával mladším. Ibaže niekedy ešte musel zasahovať a dávať veci do poriadku.

Napríklad dnes.

Pred mestom odbočil na poľnú cestu priamo k rieke. Po asi kilometri jazdy zastal na mieste, kde sa mu zdal prúd rieky dosť silný na to, čo chcel urobiť. Otvoril palubnú priehradku a vybral z nej malú štvorcovú plechovú dózu s benzínom do zapalovačov. Vystúpil z auta a podišiel až k brehu rieky. Z vnútorného vrečka saka vybral mobilný telefón, nastriekal naň trochu benzínu, podpálil ho a hodil na zem. Kým horel, poriadne ho ešte postriekal, až vznikol malý praskajúci a pukajúci táboráčik. Odstúpil zopár krokov a zapálil si. V novom aute nefajčil, pretože chcel, aby vôňa kože vychádza-

júca z nových poťahov vydržala čo najdlhšie. Zistil však, že odkedy menej fajčí, odráža sa to aj na jeho kondičke. Keď potreboval pobehnúť, už sa tak nezadychčal a aj v posilke to išlo hneď lepšie.

„Mohli sme ten mobil dať veľkému šéfovi,“ ozvalo sa mu za chrbtom, až ho myklo. V hukote rieky úplne zanikol zvuk Arnyho krokov.

„Chceš, aby ma jeblo? Až sa mi nepáči, ako si sa za mňa zakradol!“ vyštekol naňho Bruno.

Arny ukázal prstom na horiaci mobil. „Hovorím, že sme ho mohli dať šéfovi... ten mobil. Mohli by v ňom byť nejaké čísla, adresy, esemesky alebo niečo, čo by ho mohlo zaujímať.“

„Mali sme mu zobrať mobil, biť ho? Nemali. Máme ho zastrášovať a znerózňovať, aby bol posratý. Keď povedia, že mu máme vziať mobil, tak mu ho vezmeme. Ale až vtedy, keď to budeme mať v popise práce. A to teraz nemáme.“

„Ale ako mu ho potom zoberieme, keď si mu ho zobral už teraz?“

Bruno neveriacky pozrel na svojho spolupracovníka. „Kurva, tak si asi kúpi nový! Ale až potom mu ho čorkneš a odnesieš šéfovi. Kým ti to niekto nepovie, tak to neurobiš. Koniec. Nemal si vyliezať z auta a on by ťa neodfotil. Nerob kokotiny a ja potom nebudem páliť mobily pri rieke. Rob, čo ti povedali, nič viac a nič menej. Nikto ti prachy nepridá a zbytočne sa zase rieš do nejakého maléru. To sa fakt už nikdy nič nenaučíš?“

Arny s nezmeneným výrazom tváre obišiel spredu auto a sadol si na sedadlo spolujazdca. Vytiahol mobil a zastrčil si slúchadlá do uší.

Bruno len nechápavo pokrútil hlavou, lebo za ten svet si nevedel predstaviť, čo môže zamestnať myseľ dospelého človeka natoľko, že nevie behom dvadsiatich štyroch hodín pustiť telefón z rúk. Sám síce používal špičkový aparát, ale nepreháňal to s ním. Internet je dobrá vec, keď treba pomôcť, ale to bolo fakt iba vtedy, keď už bol v úzkych a moderná technika mu pomohla postúpiť o krok ďalej.

Vytiahol zo škatuľky ešte jednu cigaretu a pripálil si. Pozeral na tečúcu riekou a spomenul si na jeden výlet, keď sa konečne odhodlal nastúpiť na plť a absolvovať plavbu po Dunajci.

Už predtým bol niekoľkokrát v Červenom Kláštore, no stále len odkýval mávajúcim pasažierom plti plaviacim sa na rieke. Nemal rád vodu a neve-

del si predstaviť, čo by sa asi muselo stať, aby on vkročil dobrovoľne na plť. No vtedy si uvedomil, že už to mal urobiť dávno.

Nakoniec ho po prvých metroch strach z vody opustil a do konca cesty už len obdivoval krásy slovenskej a – z druhej strany – poľskej prírody. A, samozrejme, aj krásu spenenej rieky, niekde lenivej, inde rýchlo tečúcej vody. Vtedy si predsavzal, že si tú nádherný pôžitok prinášajúcu plavbu určite musí niekedy vyskúšať znova. Prešlo veľa rokov, no nestalo sa tak. Vždy bolo niečo súrnejšie, niečo dôležitejšie ako krásy slovenskej prírody.

Nateraz to nechal tak, no zrodilo sa v ňom ďalšie rozhodnutie zopakovať si ten krásny výlet. Ešte stále držal v ruke škatuľku cigariet, skontroloval obsah a zistil, že mu už dochádzajú. Keď prídu do mesta, musí sa niekde zastaviť a kúpiť si niekoľko balíčkov. Špičkou topánky kopol do stále dymiacej čiernej masy, ktorá ostala po spálenom mobilnom telefóne a perfektným oblúčikom ju poslal do rozvodnenej hučiacej rieky. Topánky mal mokré od trávy, ale vedel, že nepremoknú. Boli vyrobené z majstrovskej kože.

Došiel k autu a nastúpil. Tu sa nič nezmenilo. Arny posilňoval palce rúk na obrazovke svojho smartfónu a ako keby si ani nevšimol, že Bruno nastúpil.

„Ideme,“ zavelil Bruno skôr sám sebe a pohli sa dopredu, aby sa na najbližšej odbočke mohli otočiť a vrátiť sa do mesta.

3. ZDENA

Zdena mala za sebou zlý deň. Čo deň?! Ťahalo sa to už dlhé mesiace. Viac-krát sa ocitla na pokraji psychického a fyzického zrútenia. Keď sa tak nad tým zamyslela, celý jej doterajší život bol poriadne zopsutý.

Mala dvadsaťosem rokov, no niekedy sa cítila, akoby prežila už niekoľko životov. A pritom mala pôvodne vo výhľade na inakší, určite lepší život. No to by si ho nesmela pokaziť až pričasto fatálnymi rozhodnutiami. Lenže skutky vykonané v minulosti sa už neodstanú a vyslovené slová, ktorými mnohých ranila, už nejde vziať späť.

* * *

Pochádzala z juhu Slovenska, rodičia ju mali až v zrelom veku. Bola tretím a najmladším dieťaťom rodičov živiacich sa prácou v poľnohospodárstve. Jej otec zdedil rodinnú firmu od svojho otca, ktorý súkromne podnikal v čase, keď súkromné podnikanie bolo neznámym pojmom.

Ale aj prázdne socialistické obchody potrebovali predávať zeleninu a ovocie, tak sa vôbec nepozeralo na to, že je od súkromného podnikateľa. Aj keď jej otec ešte nebol súkromník – oficiálne bol zamestnaný ako ekonóm na družstve – mal už svoji políčka, ktoré obrábal.

Vlastne mu ich obrábali zamestnanci družstva, akurát že plody ich práce žal on. Samozrejme, po primeranej odmene, ktorá pristávala na stole predsedu družstva. A po predsedovej smrti sa otec stal nádejným novým predsedom.

Po nežnej revolúcii a živeľnej privatizácii sa biznis rozbehol na plné obrátky. Nikdy nemala ani najmenšiu predstavu o otcovom majetku, no vedela, že „sú“ bohatí. Napriek tomu ju otec zamestnával ako mnoho iných vo svojich fóliovníkoch, v záhradách, na poliach, v obchodoch. Dostávala najnovšie modely smartfónov, notebookov, ale nemala si ich ani kedy poriadne užiť. Keď si večer líhala unavená do postele, ani jej nenapadlo ešte ísť na internet. Ani telefonovať si v podstate nemala s kým. Chudobnejšie kama-